

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANSKEREN I

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760345397888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Danskeren I

Nordens Kæmpeaand og at følges af Danmarks Lykke! Eller skulde maaskee Tale og Skrift i Folkets Aand og paa Dets Modersmaal lyde fremmed paa den Danske Rigsdag og oversees i den Danske Læseverden, fordi Endeel, et Parti, som for Øieblikket med Mund og Pen vil føre Ordet, ei troer paa Nordens Aand og Danmarks Lykke, og fik derfor heller aldrig Modersmaalet i deres Magt og lærde aldrig at kiende Veien til Folkets Hjerte!

Nei, vel er vor Tro berneden altid omleiret af Tvivl, som, naar de ikke kan rokke, stræbe at udhungre den, og jeg kan ingenlunde rose mig af, at naar min Tro paa Nordens Kæmpeaand i Dværge-Skikkelse og paa Danmarks Grund-Lykke midt i alskens Ulykke, har hungret ikke blot i fyrretive, men snart i halvandethundrede Dage, fra først i Juni til sidst i October, at Troen da endnu skulde være stærk nok til at flytte Bjerge, men ait hvad Troen endnu kan styrke mig til at sige og gjøre for den Danske Sag, det veed jeg er kun lidt af, hvad Nordens Aand og Danmarks Lykke baade har fortjent og vil vise, de kan svare til.

Hvorvidt Nordens Kæmpeaand kan faae Bugt med Krigsministeren, saa han med det Gode løser ham af det forsmædelige Baand, hvori han snart hele Sommeren har ligget, Baandet, der, ligesom Fenris-Ulvens, synes gjort

Af Kattefods Døn
Og Kvindeskiag,
Af Bjergerrødder
Og Bjørnegræs,
Af Fiskeaande
Og Fuglemæk;

det veed jeg rigtig nok ikke; thi det synes virkelig, som Krigsministeren anseer alle Aander, selv Folkeaaanden iberegnet, for Spøgelsér, man maa bruge alt det Staal, man har, til at holde borte; men jeg tvivler dog slet ikke paa, at jo Danmarks Grundlykke, der altid aabenbarer sig midt imellem en heel Flok Ulykker, og som hører til Kvindekiønnet, vil i værste Fald nok vide, enten at liste Nøglen til Fangetaarnet fra Krigsministeren, eller at liste Holger Danske ud af Nøglehullet, og slipper Holger bare ud af Taarnet engang endnu, da skal baade Krigsministeren og Burmand og hele Danmark vist faae at see, at Baandene, der igrunden, ligesom den Tydske Flaade, er gjort af lutter Tydske Ideer eller Hjernesvind, dem blæser han kun ad, og Slesvig-Holste-

Af Danskeren I

nerne, dem blæser han omkuld, og med deres Hjelpere vender han Mølle uden al Persons-Anseelse, og for alle Tydskere slaaer han en Bom, de seent skal overspringe!

Saaledes har jeg da gjort rigtig Regnskab for min Danske Tro og mit Nordiske Haab, saa jeg vil haabe, den velvillige Læser kan see, at hvor sjeldne de end kan synes, har dog det Danske Folk netop iaar viist, at Det Igrunden deler dem baade Troen og Haabet med mig, og at derved er der iaar gaaet Syn for Sagn baade om den Nordiske Aands og den Danske Lykkes virkelige Nærværelse, saa selv Krigsministeren kunde meget godt være bekiendt at troe sine egne Øine bedre end de Tydske Regnemestre, der bilder dem ind at ligesaalet som de kan trække een fra Fyrretive paa Tavlen, ligesaalet kan de med en Tyvendes deel af Tydsklands Magt tilintetgjøre hele Danmarks! Ja, hvor fortvivlet det end maa synes, vil jeg dog ikke endaa opgive alt Haab om Krigsministerens Omvendelse til det Danske Folks Tro, hvorefter det Nordiske Seiershaab udspringer, thi naar jeg betragter Mænd, som Friedrich den Eneste og Napoleon, der vist for Resten slet ikke var stærkere i Troen end vor Krigsminister, da ser jeg grandt, at de troede desuagtet, den ene paa Preusens og den anden paa Frankrigs Slumpe-Lykke, og satte begge deres Haab til den Romerske Krigsaand, og bekiendte selv, at det var denne Lykke bedre end Forstanden, og denne Skytsaand de skyldte hele deres Mod og deres mange Seire, ligesaa snart med Undertal som med Overtal! Det faider mig derfor ubegribeligt, at man kan være født i Danmark, have nogen Kundskab om Krigs-Begivenhederne blot i det sidste Aarhundrede, have seet hvad der iaar er foregaaet for vore Øine, og have en lille Smule indvortes Styrke, og dog ei have mindste Tro paa Danmarks Lykke, og ei engang den Smule Tillid til Nordens Kæmpeaand, at 30000 enige Danskere ved Aandens Hjelp kan overvinde i det allermindste det dobbelte Antal af aandlese, spildagtige Tydskere, som ovenikjøbet stride for Intet, medens Danskerne stride for Alt hvad de har kiært! Læseren maa derfor gjerne sige til Krigsministeren, som sagtens ikke selv læser »Danskeren«, at jeg troer hardtad, han maa være blevet forhexet af en eller anden gammel Kiælling, han en Morgen paa fastende Hjerter har været saa ulykkelig at møde, og at jeg derfor havde Lyst til at læse over ham blot en halvsnæs af Napoleons »Bulletins,« og see, om ikke det kunde hjelpe, især da de Danske Kanoner, der jo vel